

בבא בתרא יז – סנהדרין יב

פרק י – משנה ז

שני אחין, אחד עני ואחד עשיר, והניח להן אביהו מרחץ ובית הבד, עשאן לשכר, השכר לאמצע. עשאן לעצמן, הרי העשיר אומר לעני, קח לך עבדים וירחצו במרחץ, קח לך זיתים ובא ועשם בבית הבד. שנים שהיו בעיר אחת, שם אחד יוסף בן שמעון ושם אחר יוסף בן שמעון, אין יכולין להוציא שטר חוב זה על זה ולא אחר יכול להוציא עליהן שטר חוב. נמצא לאחד בין שטרותיו שטר של יוסף בן שמעון פרוע, שטרות שניהן פרועין. כיצד יעשו, ישלשו. ואם היו משלשים, יכתבו סימן. ואם היו מסמנין, יכתבו כהן. האומר לבנו, שטר בין שטרותי פרוע ואיני יודע איזהו, שטרות כלן פרועין. נמצא לאחד שם שנים, הגדול פרוע והקטן אינו פרוע. המלוה את חברו על ידי ערב, לא יפרע מן הערב. ואם אמר על מנת שאפרע ממי שארצה, יפרע מן הערב.

רבן שמעון בן גמליאל אומר, אם יש נכסים ללוה, בין כד ובין כד לא יפרע מן הערב. וכן היה **רבן שמעון בן גמליאל** אומר, הערב לאשה בכתבתה והיה בעלה מגרשה, ידירנה הנאה, שמא יעשו קנוניא על נכסים של זה ויחזיר את אשתו:

פרק י – משנה ח

המלוה את חברו בשטר, גובה מנכסים משעבדים. על ידי עדים, גובה מנכסים בני חורין. הוציא עליו כתב ידו שהוא חייב לו, גובה מנכסים בני חורין. ערב היוצא לאחר חתום שטרות, גובה מנכסים בני חורין. מעשה בא לפני **רבי ישמעאל** ואמר, גובה מנכסים בני חורין. אמר לו **בן ננס**, אינו גובה לא מנכסים משעבדים ולא מנכסים בני חורין. אמר לו, למה. אמר לו, הרי החונק את אחד בשוק ומצאו חברו ואמר לו הנח לו, פטור, שלא על אמונתו הלוהו. אלא איזהו ערב שהוא חייב, הלוהו ואני נותן לך, חייב, שכן על אמונתו הלוהו. אמר **רבי ישמעאל**, הרוצה שיחכים, יעסוק בדיני ממונות, שאין לך מקצוע בתורה גדול מהו, שהו כמעין הנובע. והרוצה שיעסוק בדיני ממונות, ישמש את **שמעון בן ננס**:

סנהדרין

פרק א – משנה א

דיני ממונות, בשלשה. גזלות וחבלות, בשלשה. נזק וחצי נזק, תשלומי כפל ותשלומי ארבעה וחמשה, בשלשה. האונס והמפתה והמוציא שם רע, בשלשה, דברי רבי מאיר. **וחכמים** אומרים, מוציא שם רע, בעשרים ושלשה, מפני שיש בו דיני נפשות:

פרק א – משנה ב

מכות, בשלשה. משום **רבי ישמעאל** אמרו, בעשרים ושלשה. עבור החדש, בשלשה. עבור השנה, בשלשה, דברי רבי מאיר. **רבו שמעון בן גמליאל** אומר, בשלשה מתחילין, ובחמשה נושאים ונותנין, וגומרין בשבעה. ואם גמרו בשלשה, מעברת:

סנהדרין א:ג – א:ו

פרק א – מנשה ג

סמיכת זקנים ועריפת עגלה, בשלשה, דברי רבי שמעון.
ורבי יהודה אומר, בחמשה. החליצה והמאונין, בשלשה.
נטע רבעי ומעשר שני שאין דמיו ידועין, בשלשה. ההקדשות, בשלשה.
הערכין המטלטלין, בשלשה. רבי יהודה אומר, אחד מהן כהן.
הקרקעות, תשעה וכהן. ואדם, כיוצא בהן:

פרק א – מנשה ד

דיני נפשות, בעשרים ושלשה. הרובע והנרבע, בעשרים ושלשה, שנאמר
(ויקרא כ) והרגת את האשה ואת הבהמה, ואומר (שם) ואת הבהמה
תהרגו. שור הנסקל, בעשרים ושלשה, שנאמר (שמות כא) השור יסקל
וגם בעליו יומת, כמיתת בעלים כד מיתת השור.
הזאב והארי, הדב והנמר והברדלס והנחש, מיתתן בעשרים ושלשה.
רבי אליעזר אומר, כל הקודם להרגו, זכה.
רבי עקיבא אומר, מיתתן בעשרים ושלשה:

פרק א – מנשה ה

אין דנין לא את השבט ולא את נביא השקר ולא את כהן גדול, אלא על
פי בית דין של שבעים ואחד. ואין מוציאין למלחמת הרשות, אלא על
פי בית דין של שבעים ואחד.
אין מוסיפין על העיר ועל העזרות, אלא על פי בית דין של שבעים
ואחד. אין עושין סנהדריות לשבטים, אלא על פי בית דין של שבעים
ואחד. אין עושין עיר הנדחת, אלא על פי בית דין של שבעים ואחד.
ואין עושין עיר הנדחת בספר, ולא שלשה, אבל עושין אחת או שתים:

סְנֵהֲדָרֵי גְדוּלָה הֵיְתָה שֶׁל שְׁבַעִים וְאַחַד, וְקִטְנָה שֶׁל עֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה.
וּמִנֵּין לְגְדוּלָה שֶׁהִיא שֶׁל שְׁבַעִים וְאַחַד, שֶׁנֶּאֱמַר (במדבר יא) אֶסְפָּה לִּי
שְׁבַעִים אִישׁ מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל, וּמֹשֶׁה עַל גְּבִיָּהוּן, הָרִי שְׁבַעִים וְאַחַד.
רְבִי יְהוּדָה אֹמֵר, שְׁבַעִים.

וּמִנֵּין לְקִטְנָה שֶׁהִיא שֶׁל עֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה, שֶׁנֶּאֱמַר (שם לה) וּשְׁפֹטוּ הָעֵדָה
וְגו' וְהִצִּילוּ הָעֵדָה, עֵדָה שׁוֹפְטֹת וְעֵדָה מְצַלֶּת, הָרִי כָּאֵן עֶשְׂרִים.
וּמִנֵּין לְעֵדָה שֶׁהִיא עֶשְׂרֵה, שֶׁנֶּאֱמַר (שם יד) עַד מֹתִי לְעֵדָה הָרְעָה הַזֹּאת,
יֵצְאוּ יְהוֹשֻׁעַ וְכָלֵב. וּמִנֵּין לְהַבִּיא עוֹד שְׁלֹשָׁה, מִמִּשְׁמַע שֶׁנֶּאֱמַר (שמות כג)
לֹא תִהְיֶה אַחֲרַי רַבִּים לְרַעַת, שׁוֹמֵעַ אֲנִי שְׂאֵהִיָּה עִמָּהֶם לְטוֹבָה, אִם כֵּן
לָמָּה נֶאֱמַר (שם) אַחֲרַי רַבִּים לְהַטֹּת, לֹא כִּהְטִיתֶדָּ לְטוֹבָה הִטִּיתֶדָּ לְרַעָה.
הִטִּיתֶדָּ לְטוֹבָה עַל פִּי אַחַד, הִטִּיתֶדָּ לְרַעָה עַל פִּי שְׁנַיִם, וְאִין בֵּית דִּין
שָׁקוּל, מוֹסִיפִין עֲלֵיהֶם עוֹד אַחַד, הָרִי כָּאֵן עֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה.
וְכַמָּה יֵהָא בְּעִיר וְתִהְיֶה רְאוּיָה לְסְנֵהֲדָרִין, מֵאָה וְעֶשְׂרִים.
רְבִי נַחֲמִיָּה אֹמֵר, מֵאֲתִים וּשְׁלֹשִׁים, כִּנְגַד שְׂרֵי עֲשָׂרוֹת:

סנהדרין ב:א – ב:ד

פרק ב – משנה א

כהן גדול דן ודנין אותו, מעיד ומעידין אותו, חולץ וחולצין לאשתו, ומיבמין את אשתו, אבל הוא אינו מיבם, מפני שהוא אסור באלמנה. מת לו מת, אינו יוצא אחר המטה, אלא הו נכסין והוא נגלה, הו נגלין והוא נכסה, ויוצא עמהן עד פתח העיר, דברי רבי מאיר. **רבי יהודה** אומר, אינו יוצא מן המקדש, שנאמר (ויקרא כא) ומן המקדש לא יצא. וכשהוא מנחם אחרים, דרך כל העם עוברין בזה אחר זה והממנה ממצעו בינו לבין העם. וכשהוא מתנחם מאחרים, כל העם אומרים לו אנו כפרתך, והוא אומר להו תתברכו מן השמים. וכשמברין אותו, כל העם מסבין על הארץ והוא מסב על הספסל:

פרק ב – משנה ב

המלך לא דן ולא דנין אותו, לא מעיד ולא מעידין אותו, לא חולץ ולא חולצין לאשתו. לא מיבם ולא מיבמין לאשתו. **רבי יהודה** אומר, אם רצה לחלץ או ליבם, זכור לטוב. אמרו לו, אין שומעין לו. ואין נושאים אלמנתו. **רבי יהודה** אומר, נושא המלך אלמנתו של מלך, שכן מצינו בדוד שנשא אלמנתו של שאול, שנאמר (שמואל ב יב) ואתנה לך את בית אדניך ואת נשי אדניך בחיקך:

פרק ב – משנה ג

מת לו מת, אינו יוצא מפתח פלטרין שלו. **רבי יהודה** אומר, אם רוצה לצאת אחר המטה, יוצא, שכן מצינו בדוד שיצא אחר מטתו של אבנר, שנאמר (שם ג) והמלך דוד הלך אחרי המטה. אמרו לו, לא היה הדבר אלא לפיכך את העם. וכשמברין אותו, כל העם מסבין על הארץ והוא מסב על הדרגש:

ומוציא למלחמת הרשות על פי בית דין של שבעים ואחד.
ופורץ לעשות לו דרך, ואין ממחין בידו. דרך המלך אין לו שעור.
וכל העם בוזזין ונותנין לפניו, והוא נוטל חלק בראש.
לא ירבה לו נשים (דברים יז), אלא שמנה עשרה.
רבי יהודה אומר, מרבה הוא לו, ובלבד שלא יהו מסירות את לבו.
רבי שמעון אומר, אפלו אחת ומסירה את לבו, הרי זה לא ישאנה.
אם כן למה נאמר (דברים יז) ולא ירבה לו נשים, אפלו כאביגיל.
לא ירבה לו סוסים (שם), אלא כדי מרכבתו.
וכסף וזהב לא ירבה לו מאד (שם), אלא כדי לתן אפסניא.
וכותב לו ספר תורה לשמו. יוצא למלחמה, מוציאה עמו. נכנס, מכניסה
עמו. יושב בדין, היא עמו. מסב, היא כנגדו, שנאמר (שם) והיתה עמו
וקרא בו כל ימי חייו:

סנהדרין ביה – ג:ג

פרק ב – משנה ה

אין רוכבין על סוסו, ואין יושבין על כסאו, ואין משתמשין בשרביטו, ואין רואין אותו כשהוא מסתפר ולא כשהוא ערם ולא בבית המרחץ, שנאמר (שם) שום תשים עליך מלך, שתהא אימתו עליך:

פרק ג – משנה א

דיני ממונות, בשלשה. זה בורר לו אחד וזה בורר לו אחד, ושניהן בוררין להן עוד אחד, דברי רבי מאיר. וחקמים אומרים, שני דינין בוררין להן עוד אחד. זה פוסל דינו של זה וזה פוסל דינו של זה, דברי רבי מאיר. וחקמים אומרים, אימתי, בזמן שמביא עליהו ראיה שהו קרובין או פסולין, אבל אם היו כשרים או ממוחין, אינו יכול לפסול. זה פוסל עדין של זה וזה פוסל עדין של זה, דברי רבי מאיר. וחקמים אומרים, אימתי, בזמן שהוא מביא עליהם ראיה שהו קרובים או פסולים. אבל אם היו כשרים, אינו יכול לפסול:

פרק ג – משנה ב

אמר לו נאמן עלי אבא, נאמן עלי אביך, נאמנין עלי שלשה רועי בקר, רבי מאיר אומר, יכול לחזור בו. וחקמים אומרים, אינו יכול לחזור בו. היה חייב לחברו שבועה ואמר לו דור לי בחיי ראשך, רבי מאיר אומר, יכול לחזור בו. וחקמים אומרים, אין יכול לחזור בו:

פרק ג – משנה ג

ואלו הן הפסולין, המשחק בקביא, והמלוה ברבית, ומפריחי יונים, וסוחרים שביעית. אמר רבי שמעון, בתחלה היו קורין אותו אוספי שביעית, משרבו האנסין, חזרו לקרותו סוחרים שביעית. אמר רבי יהודה, אימתי, בזמן שאין להם אמנות אלא היא, אבל יש להן אמנות שלא היא, כשרין:

סנהדרין ג:ד – ג:ז

פרק ג – משנה ד

וְאֵלוֹ הֵן הַקְּרוֹבִין, אָבִיו וְאָחִיו וְאָחִי אָבִיו וְאָחִי אִמּוֹ וְבַעַל אֶחָתוֹ וְבַעַל אֶחָת אָבִיו וְבַעַל אֶחָת אִמּוֹ וְבַעַל אִמּוֹ וְחִמּוֹ וְגִיסוֹ, הוּא וּבְנֵיהוּ וְחִתְנֵיהוּ, וְחֹרְגוֹ לְבֵדוֹ. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, זֶה מִשְׁנַת רַבִּי עֲקִיבָא. אָבֵל מִשְׁנֵה רְאִשׁוֹנָה, דוֹדוֹ וּבֵן דוֹדוֹ. וְכָל הָרְאוּי לִירְשׁוֹ, וְכָל הַקְּרוֹב לִי בְּאוֹתָהּ שְׁעָה. הִיא קְרוֹב וְנִתְרַחַק, הִיא זֶה כָּשֶׁר. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, אִפְלוּ מִתָּה בְּתוֹ וְיֵשׁ לוֹ בְּנִים מִמֶּנָּה, הִיא זֶה קְרוֹב:

פרק ג – משנה ה

הָאוֹהֵב וְהַשּׂוֹנֵא. אוֹהֵב, זֶה שׁוֹשְׁבֵינוּ. שׂוֹנֵא, כָּל שֶׁלֹּא דָבָר עִמּוֹ שְׁלֹשָׁה יָמִים בְּאֵיבָה. אָמְרוּ לוֹ, לֹא נִחְשְׁדוּ יִשְׂרָאֵל עַל כָּךְ:

פרק ג – משנה ו

כִּי־צַד בּוֹדְקִים אֶת הָעֵדִים, הֵיוּ מְכַנְּסִין אוֹתָן וּמְאִימִין עֲלֵיהֶן וּמוֹצִיאִין אֶת כָּל הָאָדָם לַחוּץ, וּמְשִׁירִין אֶת הַגְּדוֹל שְׁבָהוֹ, וְאוֹמְרִים לוֹ אָמַר הֵיאָךְ אֶתָּה יוֹדֵעַ שְׁזָה חַיֵּב לָזֶה. אִם אָמַר, הוּא אָמַר לִי שְׂאֵנִי חַיֵּב לוֹ, אִישׁ פְּלוֹנִי אָמַר לִי שְׁהוּא חַיֵּב לוֹ, לֹא אָמַר כְּלוּם, עַד שִׁיאֹמַר, בְּפָנֵינוּ הוֹדָה לוֹ שְׁהוּא חַיֵּב לוֹ מֵאֵתֵים זוֹ. וְאַחֲרַי כֶּךָ מְכַנְּסִין אֶת הַשְּׁנִי וּבוֹדְקִים אוֹתוֹ. אִם נִמְצְאוּ דְבָרֵיהֶם מְכֻוֹנִים, נוֹשְׂאִין וְנוֹתְנִין בְּדָבָר. שְׁנַיִם אוֹמְרִים זָכָאִי, וְאֶחָד אוֹמַר חַיֵּב, זָכָאִי. שְׁנַיִם אוֹמְרִים חַיֵּב, וְאֶחָד אוֹמַר זָכָאִי, חַיֵּב. אֶחָד אוֹמַר זָכָאִי, וְאֶחָד אוֹמַר חַיֵּב, וְאִפְלוּ שְׁנַיִם מְזַכִּין אוֹ שְׁנַיִם מְחַיֵּבִין וְאֶחָד אוֹמַר אִינִי יוֹדֵעַ, יוֹסִיפוּ הַדֵּינִין:

פרק ג – משנה ז

גָּמְרוּ אֶת הַדָּבָר, הֵיוּ מְכַנְּסִין אוֹתָן. הַגְּדוֹל שְׁבַדְיָנִים אוֹמַר, אִישׁ פְּלוֹנִי אֶתָּה זָכָאִי, אִישׁ פְּלוֹנִי אֶתָּה חַיֵּב. וּמְנִין לְכַשְׂיִצָּא אֶחָד מִן הַדֵּינִים לֹא יֹאמַר אֲנִי מְזַכֶּה וְחֻבְרִי מְחַיֵּבִין אָבֵל מָה אֶעֱשֶׂה שְׁחֻבְרִי רַבּוּ עָלַי, עַל זֶה נֹאמַר לֹא תִלְךְ רַכִּיל בְּעַמּוּךָ (ויקרא יט), וְאוֹמַר הוֹלֵךְ רַכִּיל מְגַלֶּה שׁוֹד (משלי יא):

סנהדרין ג:ח – ד:ג

פרק ג – משנה ח

כָּל זְמַן שֶׁמְבִיא רְאִיָּה, סוֹתֵר אֶת הַדִּין. אָמְרוּ לוֹ, כָּל רְאִיּוֹת שֵׁישׁ לָךְ הֵבֵא מִכָּאן עַד שְׁלֹשִׁים יוֹם. מִצָּא בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יוֹם, סוֹתֵר. לְאַחַר שְׁלֹשִׁים יוֹם, אֵינוֹ סוֹתֵר.

אָמַר רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל, מָה יַעֲשֶׂה זֶה שֶׁלֹּא מִצָּא בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים וּמִצָּא לְאַחַר שְׁלֹשִׁים. אָמְרוּ לוֹ הֵבֵא עֵדִים וְאָמַר אֵין לִי עֵדִים, אָמְרוּ הֵבֵא רְאִיָּה וְאָמַר אֵין לִי רְאִיָּה, וְלְאַחַר זְמַן הֵבִיא רְאִיָּה וּמִצָּא עֵדִים, הֲרִי זֶה אֵינוֹ כְּלוּם.

אָמַר רַבִּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל, מָה יַעֲשֶׂה זֶה שֶׁלֹּא הָיָה יוֹדֵעַ שֵׁישׁ לוֹ עֵדִים וּמִצָּא עֵדִים, לֹא הָיָה יוֹדֵעַ שֵׁישׁ לוֹ רְאִיָּה וּמִצָּא רְאִיָּה. אָמְרוּ לוֹ הֵבֵא עֵדִים, אָמַר אֵין לִי עֵדִים, הֵבֵא רְאִיָּה וְאָמַר אֵין לִי רְאִיָּה, רְאֵה שְׁמַתְחִיב בְּדִין וְאָמַר קָרְבוּ פְּלוֹנִי וּפְלוֹנִי וְהַעֲדוּנִי, אוֹ שֶׁהוֹצִיא רְאִיָּה מִתּוֹךְ אֶפְנֵדָתוֹ, הֲרִי זֶה אֵינוֹ כְּלוּם:

פרק ד – משנה א

אֶחָד דִּינֵי מְמוֹנוֹת וְאֶחָד דִּינֵי נְפֹשׁוֹת, בְּדַרְיִשָּׁה וּבַחֲקִירָה, שְׁנֵאמַר (ויקרא כד) מִשְׁפֵּט אֶחָד יִהְיֶה לָכֶם. מָה בֵּין דִּינֵי מְמוֹנוֹת לְדִינֵי נְפֹשׁוֹת. דִּינֵי מְמוֹנוֹת בְּשִׁלְשָׁה, וְדִינֵי נְפֹשׁוֹת בְּעֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה. דִּינֵי מְמוֹנוֹת פּוֹתְחִין בֵּין לְזִכּוֹת בֵּין לְחוֹבָה, וְדִינֵי נְפֹשׁוֹת פּוֹתְחִין לְזִכּוֹת וְאֵין פּוֹתְחִין לְחוֹבָה. דִּינֵי מְמוֹנוֹת מְטִין עַל פִּי אֶחָד בֵּין לְזִכּוֹת בֵּין לְחוֹבָה, וְדִינֵי נְפֹשׁוֹת מְטִין עַל פִּי אֶחָד לְזִכּוֹת וְעַל פִּי שְׁנַיִם לְחוֹבָה. דִּינֵי מְמוֹנוֹת מַחְזִירִין בֵּין לְזִכּוֹת בֵּין לְחוֹבָה, דִּינֵי נְפֹשׁוֹת מַחְזִירִין לְזִכּוֹת וְאֵין מַחְזִירִין לְחוֹבָה. דִּינֵי מְמוֹנוֹת הַכֹּל מְלַמְּדִין זְכוֹת וְחוֹבָה, דִּינֵי נְפֹשׁוֹת הַכֹּל מְלַמְּדִין זְכוֹת וְאֵין הַכֹּל מְלַמְּדִין חוֹבָה. דִּינֵי מְמוֹנוֹת הַמְּלַמְּדִין חוֹבָה מְלַמְּדִין זְכוֹת וְהַמְּלַמְּדִין זְכוֹת מְלַמְּדִין חוֹבָה, דִּינֵי נְפֹשׁוֹת הַמְּלַמְּדִין חוֹבָה מְלַמְּדִין זְכוֹת, אֲבָל הַמְּלַמְּדִין זְכוֹת אֵין יָכוֹל לְחַזֵּר וּלְלַמֵּד חוֹבָה. דִּינֵי מְמוֹנוֹת דְּנִין בַּיּוֹם וְגוֹמְרִין בְּלַיְלָה, דִּינֵי נְפֹשׁוֹת דְּנִין בַּיּוֹם וְגוֹמְרִין בַּיּוֹם. דִּינֵי מְמוֹנוֹת גּוֹמְרִין בּוֹ בַּיּוֹם בֵּין לְזִכּוֹת בֵּין לְחוֹבָה, דִּינֵי נְפֹשׁוֹת גּוֹמְרִין בּוֹ בַּיּוֹם לְזִכּוֹת וּבַיּוֹם שְׁלֹאחֲרָיו לְחוֹבָה, לְפִיכָךְ אֵין דְּנִין לֹא בְּעָרֵב שֶׁבֶת וְלֹא בְּעָרֵב יוֹם טוֹב:

פרק ד – משנה ב

דיני הטמאות והטהרות מתחילין מן הגדול, דיני נפשות מתחילין מן הצד. הכל כשרין לדון דיני ממונות ואין הכל כשרין לדון דיני נפשות, אלא כהנים, לויים, וישראלים המשיאין לפהנה:

פרק ד – משנה ג

סנהדרין היתה פחצי גרו עגלה, כדי שיהו רואין זה את זה. ושני סופרי הדינין עומדין לפניהם, אחד מימין ואחד משמאל, וכותבין דברי המזכין ודברי המחזיבין. **רבי יהודה** אומר, שלשה, אחד כותב דברי המזכין, ואחד כותב דברי המחזיבין, והשלישי כותב דברי המזכין ודברי המחזיבין:

סנהדרין ד:ד – ה:ב

פרק ד – משנה ד

ושלש שורות של תלמידי חכמים יושבין לפניהם, כל אחד ואחד מכיר את מקומו. היו צריכין לסמוך, סומכין מן הראשונה. אחד מן השניה בא לו לראשונה ואחד מן השלישית בא לו לשניה, ובוררין להן עוד אחד מן הקהל ומושיבין אותו בשלישית. ולא היה יושב במקומו של ראשון, אלא יושב במקום הראוי לו:

פרק ד – משנה ה

ביצד מאימין את העדים על עדי נפשות, היו מכניסין אותן ומאימין עליהן. שמא תאמרו מאמד, ומשמועה, עד מפי עד ומפי אדם נאמן שמענו, או שמא אי אתם יודעין שסופנו לבדק אתכם בדרישה ובחקירה. הווי יודעין שלא כדיני ממונות דיני נפשות. דיני ממונות, אדם נותן ממון ומתכפר לו. דיני נפשות, דמו ודם זרעיותיו תלויין בו עד סוף העולם, שכן מצינו בקין שהרג את אחיו, שנאמר (בראשית ד) דמי אחיך צעקים, אינו אומר דם אחיך אלא דמי אחיך, דמו ודם זרעיותיו. דבר אחר, דמי אחיך, שהיה דמו משלך על העצים ועל האבנים. לפיכך נברא אדם יחיד, ללמדך, שכל המאבד נפש אחת מישראל, מעלה עליו הכתוב כאלו אבד עולם מלא. וכל המקיים נפש אחת מישראל, מעלה עליו הכתוב כאלו קיים עולם מלא. ומפני שלום הבריות, שלא יאמר אדם לחברו אבא גדול מאביך. ושלם יהו מינין אומרים, הרבה רשיות בשמים. ולהגיד גדלתו של הקדוש ברוך הוא, שאדם טובע כמה מטבעות בחותם אחד וכלו דומין זה לזה, ומלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא טבע כל אדם בחותמו של אדם הראשון ואין אחד מהן דומה לחברו. לפיכך כל אחד ואחד חייב לומר, בשבילי נברא העולם. ושמא תאמרו מה לנו ולצרה הזאת, והלא כבר נאמר (ויקרא ה) והוא עד או ראה או ידע אם לוא יגיד וגו'. ושמא תאמרו מה לנו לחוב בדמו של זה, והלא כבר נאמר (משלי יא) ובאבד רשעים רנה:

פרק ה – משנה א

היו בודקין אותן בשבע חקירות, באיזה שבוע, באיזו שנה, באיזה חדש, בכמה בחדש, באיזה יום, באיזו שעה, באיזה מקום. **רבי יוסי** אומר באיזה יום, באיזו שעה, באיזה מקום. מכירין אתם אותו. התריתם בו. העובד עבודה זרה, את מי עבד, ובמה עבד:

פרק ה – משנה ב

כל המרבה בבדיקות, הרי זה משבח. מעשה ובדק **בן זכאי** בעקצי תאנים. ומה בין חקירות לבדיקות. חקירות, אחד אומר איני יודע, עדותו בטלה. בדיקות, אחד אומר איני יודע, ואפלו שנים אומרים אין אנו יודעין, עדותו קימת. אחד חקירות ואחד בדיקות, בזמן שמכחישין זה את זה, עדותו בטלה:

סנהדרין ה:ג – ו:א

פרק ה משנה ג

אָחַד אֹמֵר בְּשָׁנִים בַּחֲדָשׁ וְאֶחָד אֹמֵר בְּשָׁלֹשׁ בַּחֲדָשׁ, עֵדוּתוֹ קִיְּמָת,
שְׁזֵה יוֹדֵעַ בְּעִבּוּרוֹ שֶׁל חֲדָשׁ וְזֶה אֵינוֹ יוֹדֵעַ בְּעִבּוּרוֹ שֶׁל חֲדָשׁ. אֶחָד אֹמֵר
בְּשָׁלֹשׁ וְאֶחָד אֹמֵר בַּחֲמִשָּׁה, עֵדוּתוֹ בְּטֵלָה.
אֶחָד אֹמֵר בְּשִׁטֵּי שָׁעוֹת וְאֶחָד אֹמֵר בְּשָׁלֹשׁ שָׁעוֹת, עֵדוּתוֹ קִיְּמָת.
אֶחָד אֹמֵר בְּשָׁלֹשׁ וְאֶחָד אֹמֵר בַּחֲמִשׁ, עֵדוּתוֹ בְּטֵלָה.
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, קִיְּמָת. אֶחָד אֹמֵר בַּחֲמִשׁ וְאֶחָד אֹמֵר בְּשִׁבְעַת,
עֵדוּתוֹ בְּטֵלָה, שֶׁבַחֲמִשׁ חָמָה בַּמִּזְרָח וּבְשִׁבְעַת חָמָה בַּמַּעֲרָב:

פרק ה משנה ד

וְאַחֲרֵי כֵן מְכַנְּסִין אֶת הַשָּׁנִי וּבוֹדְקִין אוֹתוֹ. אִם נִמְצָאוּ דְבָרֵיהֶם מְכֻוֹנִין,
פּוֹתְחִין בְּזָכוֹת. אִמֵּר אֶחָד מִן הָעֵדִים יֵשׁ לִי לְלַמֵּד עָלָיו זְכוֹת, אוֹ אֶחָד מִן
הַתְּלָמִידִים יֵשׁ לִי לְלַמֵּד עָלָיו חוֹבָה, מְשַׁתְּקִין אוֹתוֹ.
אִמֵּר אֶחָד מִן הַתְּלָמִידִים יֵשׁ לִי לְלַמֵּד עָלָיו זְכוֹת, מְעַלִּין אוֹתוֹ וּמוֹשִׁיבִין
אוֹתוֹ בִּינְיָהוּ, וְלֹא הָיָה יוֹרֵד מִשָּׁם כָּל הַיּוֹם כָּלוּ.
אִם יֵשׁ מִמֶּשׁ בַּדְּבָרִיו, שׁוֹמְעִין לוֹ. וְאִפְלוּ הוּא אֹמֵר יֵשׁ לִי לְלַמֵּד עַל עֲצָמֵי
זְכוֹת, שׁוֹמְעִין לוֹ, וּבִלְבָד שֵׁשׁ מִמֶּשׁ בַּדְּבָרִיו:

פרק ה משנה ה

אִם מְצָאוּ לוֹ זְכוֹת, פְּטָרוּהוּ. וְאִם לֹא, מְעִבְרִין דֵּינוֹ לְמַחֲרָה. הָיוּ מְזַדְּדִין
זוּגוֹת זוּגוֹת, וּמְמַעֲטִין בְּמֵאָכֶל, וְלֹא הָיוּ שׁוֹתִין יַיִן כָּל הַיּוֹם, וְנוֹשְׂאִין
וְנוֹתְנִין כָּל הַלַּיְלָה, וְלִמְחָרְתָּ מְשַׁכִּימִין וּבָאִין לְבֵית דִּין.
הַמְּזַכֶּה אֹמֵר אֲנִי מְזַכֶּה וּמְזַכֶּה אֲנִי בְּמִקּוּמִי, וְהַמְּחַיֵּב אֹמֵר אֲנִי מְחַיֵּב
וּמְחַיֵּב אֲנִי בְּמִקּוּמִי.
הַמְּלַמֵּד חוֹבָה מְלַמֵּד זְכוֹת, אֲבָל הַמְּלַמֵּד זְכוֹת אֵינוֹ יָכוֹל לְחַזֵּר וּלְלַמֵּד
חוֹבָה. טָעוּ בַּדְּבָרִי, שְׁנַיִם סוֹפְרֵי הַדֵּינִין מְזַכְּרִין אוֹתוֹ.
אִם מְצָאוּ לוֹ זְכוֹת, פְּטָרוּהוּ. וְאִם לֹא, עוֹמְדִים לְמִנְיָן. שְׁנַיִם עֶשֶׂר מְזַכִּין
וְאֶחָד עֶשֶׂר מְחַיֵּבִין, זְכָאִי.

שְׁנַיִם עָשָׂר מַחֲזִיבֵינּוּ וְאַחַד עָשָׂר מִזְכִּינּוּ, וְאַפְלוּ אֶחָד עָשָׂר מִזְכִּינּוּ וְאַחַד עָשָׂר מַחֲזִיבֵינּוּ וְאַחַד אוֹמֵר אֵינִי יוֹדֵעַ, וְאַפְלוּ עֲשָׂרִים וּשְׁנַיִם מִזְכִּינּוּ אוֹמֵר אֵינִי יוֹדֵעַ, יוֹסִיפוּ הַדִּינִין.
עַד כִּמָּה מוֹסִיפִין, שְׁנַיִם שְׁנַיִם עַד שִׁבְעִים וְאַחַד. שְׁלֹשִׁים וְשֵׁשׁ מִזְכִּינּוּ וְשֹׁלְשִׁים וְחֲמִשָּׁה מַחֲזִיבֵינּוּ, זָכָאִי. שְׁלֹשִׁים וְשֵׁשׁ מַחֲזִיבֵינּוּ וְשֹׁלְשִׁים וְחֲמִשָּׁה מִזְכִּינּוּ, דְּנִין אֱלוּ כְּנֶגֶד אֱלוּ עַד שִׁירָאָה אֶחָד מִן הַמַּחֲזִיבֵינּוּ דְּבְרֵי הַמִּזְכִּינּוּ:

פֶּרֶק ו' מִשְׁנָה א

נִגְמַר הַדִּין, מוֹצִיאִין אוֹתוֹ לְסַקְלוּ. בֵּית הַסֵּקִילָה הָיָה חוּץ לְבֵית דִּין, שְׁנֵאמַר (וַיִּקְרָא כֹד) הוֹצֵא אֶת הַמִּקְלָל. אֶחָד עוֹמֵד עַל פֶּתַח בֵּית דִּין וְהַסוֹדְרִין בְּיָדוֹ, וְאַדָּם אֶחָד רוֹכֵב הַסּוֹס רְחוּק מִמֶּנּוּ כִּדִּי שְׂיָהָא רוֹאֵהוּ. אוֹמֵר אֶחָד יֵשׁ לִי לְלַמֵּד עָלָיו זְכוּת, הֵלֵךְ מִנִּיף בְּסוֹדְרִין וְהַסּוֹס רָץ וּמַעֲמִידוֹ. וְאַפְלוּ הוּא אוֹמֵר יֵשׁ לִי לְלַמֵּד עַל עֲצָמֵי זְכוּת, מַחֲזִירִין אוֹתוֹ אֶפְלוּ אַרְבַּעַה וְחֲמִשָּׁה פְּעָמִים, וּבִלְבַד שְׂיֵשׁ מִמֶּשׁ בְּדַבְּרִין.
מִצְאוּ לוֹ זְכוּת, פְּטְרוּהוּ, וְאִם לֹא, יוֹצֵא לְסַקְלָהּ. וְכִרְוֹז יוֹצֵא לְפָנָיו, אִישׁ פְּלוֹנִי בֶן פְּלוֹנִי יוֹצֵא לְסַקְלָהּ עַל שְׁעָבֵר עֲבָרָה פְּלוֹנִית, וּפְלוֹנִי וּפְלוֹנִי עָדִין, כָּל מִי שִׂיּוֹדֵעַ לוֹ זְכוּת יָבֵא וְיִלְמַד עָלָיו:

סנהדרין וב – ו:ה

פרק ו – משנה ב

הָיָה רְחוּק מִבֵּית הַסֵּקִילָה כְּעֶשֶׂר אַמּוֹת, אֹמְרִים לוֹ הַתּוֹדָה, שָׁכַן דָּרָךְ הַמוֹמְתִין מִתּוֹדִין, שֶׁכָּל הַמִּתּוֹדָה יֵשׁ לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא. שָׁכַן מְצִינוּ בְּעֵבֶן שְׁאֵמֵר לוֹ יְהוֹשֻׁעַ, בְּנֵי שִׁים נָא כְבוֹד לַה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְתֵן לוֹ תּוֹדָה וְגו' וַיַּעַן עֵבֶן אֶת יְהוֹשֻׁעַ וַיֹּאמֶר אֲמֹנָה אֲנִכִי חָטָאתִי לַה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְכֹזַאת וְגו' (יְהוֹשֻׁעַ ז). וּמִנִּין שֶׁכָּפַר לוֹ וְדוּוּ, שְׁנֵאמַר (שם) וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ מָה עִכְרָתְנוּ יַעֲכֹרֶךָ ה' בַּיּוֹם הַזֶּה. הַיּוֹם הַזֶּה אַתָּה עָכוֹר, וְאִי אַתָּה עָכוֹר לְעוֹלָם הַבָּא. וְאִם אֵינוּ יוֹדֵעַ לַהַתּוֹדוֹת, אֹמְרִים לוֹ, אָמַר תְּהֵא מִיתְתִּי כִפָּרָה עַל כָּל עֲוֹנוֹתַי. **רַבִּי יְהוּדָה** אֹמֵר, אִם הָיָה יוֹדֵעַ שֶׁהוּא מְזַמֵּם, אֹמֵר תְּהֵא מִיתְתִּי כִפָּרָה עַל כָּל עֲוֹנוֹתַי חוּץ מֵעוֹן זֶה. אָמְרוּ לוֹ, אִם כֵּן, יְהוּ כָּל אָדָם אֹמְרִים כִּדְּ כַּדִּי לְנִקּוֹת אֶת עֲצָמוֹן:

פרק ו – משנה ג

הָיָה רְחוּק מִבֵּית הַסֵּקִילָה אַרְבַּע אַמּוֹת, מִפְּשִׁיטִין אוֹתוֹ אֶת בְּגָדָיו. הָאִישׁ, מְכַסִּין אוֹתוֹ מִלְּפָנָיו. וְהָאִשָּׁה, מִלְּפָנֶיהָ וּמֵאַחֲרֶיהָ, דְּבַרִּי **רַבִּי יְהוּדָה** וְחֲכָמִים אֹמְרִים, הָאִישׁ נִסְקַל עֵרֶם וְאִין הָאִשָּׁה נִסְקַלַת עֵרְמָה:

פרק ו – משנה ד

בֵּית הַסֵּקִילָה הָיָה גְבוּהָ שְׁתֵּי קוֹמוֹת. אֶחָד מִן הָעֵדִים דּוֹחֵפוּ עַל מִתְנָיו. נִהְפָּךְ עַל לְבוֹ, הוֹפְכוּ עַל מִתְנָיו. אִם מֵת בָּהּ, יֵצֵא. וְאִם לָאוּ, הַשְּׁנִי נוֹטֵל אֶת הָאֶבֶן וְנוֹתְנָה עַל לְבוֹ. אִם מֵת בָּהּ, יֵצֵא. וְאִם לָאוּ, רְגִימָתוֹ בְּכָל יִשְׂרָאֵל, שְׁנֵאמַר (דְּבָרִים יז) יָד הָעֵדִים תְּהִיָּה בּוֹ בְּרֵאשֵׁנָה לְהִמִּיתוֹ וַיָּד כָּל הָעַם בְּאַחֲרָנָה. כָּל הַנִּסְקָלִין נִתְּלִין, דְּבַרִּי **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר** וְחֲכָמִים אֹמְרִים, אֵינוּ נִתְּלָה אֶלָּא הַמְּגִדֵף וְהָעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה. הָאִישׁ תּוֹלִין אוֹתוֹ פָּנָיו כְּלָפֵי הָעַם, וְהָאִשָּׁה פָּנֶיהָ כְּלָפֵי הָעַץ, דְּבַרִּי **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר** וְחֲכָמִים אֹמְרִים, הָאִישׁ נִתְּלָה וְאִין הָאִשָּׁה נִתְּלִית. אָמַר לָהּ **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר**, וְהֵלֵא שְׁמֵעוֹן בֶּן שֶׁטַח תְּלָה נְשִׁים בְּאַשְׁקָלוֹן. אָמְרוּ לוֹ, שְׁמוֹנִים נְשִׁים תְּלָה, וְאִין דָּנִין שְׁנַיִם בַּיּוֹם אֶחָד.

כִּיצַד תּוֹלִין אוֹתוֹ, מְשַׁקְעִין אֶת הַקּוֹרָה בְּאֶרֶץ וְהָעַץ יוֹצֵא מִמּוֹנָה, וּמְקִיף
שְׁתֵּי יָדָיו זוֹ עַל גְּבִי זוֹ וְתוֹלָה אוֹתוֹ.
רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר, הַקּוֹרָה מְטָה עַל הַכֶּתֶל, וְתוֹלָה אוֹתוֹ כְּדֶרֶךְ שְׁהֵטְבַּחִין
עוֹשִׂין. וּמִתִּירִין אוֹתוֹ מִיָּד. וְאִם לֹן, עוֹבֵר עָלָיו בְּלֹא תַעֲשֶׂה, שֶׁנֶּאֱמַר
(דְּבָרִים כ"א) לֹא תִלִּין נִבְלָתוֹ עַל הָעֵץ כִּי קְבוּרַתוֹ כִּי קָלֵלֶת אֱלֹהִים
תִּלְוִי וְגו'. כְּלוּמָר, מִפְּנֵי מָה זֶה תִּלְוִי, מִפְּנֵי שֶׁבִּרְךְ אֶת הַשֵּׁם, וְנִמְצָא שֵׁם
שָׁמַיִם מִתְחַלֵּל:

פֶּרֶק ו' – מִשְׁנֵה ה'

אָמַר **רַבִּי מֵאִיר**, בְּשָׁעָה שְׂאָדָם מְצַטְעֵר, שְׂכִינָה מָה הַלְּשׁוֹן אוֹמֶרֶת
כְּבִיכּוֹל, קָלְנִי מֵרֵאשִׁי, קָלְנִי מִזְרוּעֵי. אִם כֵּן הַמְּקוֹם מְצַטְעֵר עַל דָּמָם שֶׁל
רְשָׁעִים שֶׁנִּשְׁפָּד, קָל וְחִמָּר עַל דָּמָם שֶׁל צְדִיקִים. וְלֹא זוֹ בְּלִבָּד, אֲלֵא כָּל
הַמִּלִּין אֶת מוֹתוֹ, עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂה.
הֵלִינוּ לְכַבּוֹדוֹ לְהַבִּיא לּוֹ אֲרוֹן וְתַכְרִיכִים, אֵינּוּ עוֹבֵר עָלָיו. וְלֹא הָיוּ קוֹבְרִין
אוֹתוֹ בְּקְבֻרוֹת אֲבוֹתָיו, אֲלֵא שְׁתֵּי בְּתֵי קְבֻרוֹת הָיוּ מִתְקַנְיִן לְבֵית דִּין, אַחַת
לְנֶהְרָגִין וְלִנְחַנְקִין וְאַחַת לְנִסְקָלִין וְלִנְשַׁרְפִּין:

סנהדרין ו:ו – ז:ג

פרק ו – משנה ו

נִתְעַכַּל הַבֶּשֶׁר, מְלַקְטִין אֶת הָעֵצָמוֹת וְקוֹבְרִין אוֹתָן בְּמִקְוָמוֹ.
וְהַקְרוֹבִים בָּאִים וְשׂוֹאֲלִין בְּשָׁלוֹם הַדִּינִים וּבְשָׁלוֹם הָעֵדִים, כְּלוּמַר שְׂאִין
בְּלִבְנוֹ עֲלֵיכֶם כְּלוֹם, שְׂדִין אֶמֶת דַּנְתֶּם. וְלֹא הָיוּ מִתְאַבְּלִין, אֲבָל אוֹנְנִין,
שְׂאִין אֲנִינּוֹת אֶלָּא בִּלְב:

פרק ז – משנה א

אַרְבַּע מִיתוֹת נִמְסְרוּ לְבֵית דִּין, סְקִילָה, שְׂרִפָּה, הָרֵג, וְחֶנֶק.
רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר, שְׂרִפָּה, סְקִילָה, חֶנֶק, וְהָרֵג. זֶה מִצּוֹת הַנִּסְקָלִין:

פרק ז – משנה ב

מִצּוֹת הַנְּשָׂרְפִין, הָיוּ מְשַׁקְעִין אוֹתוֹ בְּזָבֵל עַד אֲרַכְבוֹתָיו וְנוֹתְנִין סוּדָר
קָשָׁה לְתוֹךְ הָרֶכֶה וְכוֹרֵךְ עַל צְוָארוֹ. זֶה מוֹשֵׁךְ אֶצְלוֹ וְזֶה מוֹשֵׁךְ אֶצְלוֹ עַד
שְׁפוֹתַי אֶת פִּי, וּמְדַלֵּק אֶת הַפְּתִילָה וְזוֹרְקָה לְתוֹךְ פִּי וַיּוֹרֶדֶת לְתוֹךְ מַעֲיוֹ
וְחוֹמֶרֶת אֶת בְּנֵי מַעֲיוֹ.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִם הוּא אִם מֵת בְּיָדָם לֹא הָיוּ מְקַיְמִין בוֹ מִצּוֹת שְׂרִפָּה,
אֶלָּא פּוֹתְחִין אֶת פִּי בְּצִבָּת שְׁלֵא בְּטוֹבָתוֹ וּמְדַלֵּק אֶת הַפְּתִילָה וְזוֹרְקָה
לְתוֹךְ פִּי וַיּוֹרֶדֶת לְתוֹךְ מַעֲיוֹ וְחוֹמֶרֶת אֶת בְּנֵי מַעֲיוֹ.
אָמַר **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן צְדוֹק**, מַעֲשֶׂה בְּבֵת כְּהֵן אַחַת שֶׁזָּנְתָה, וְהַקִּיפוּהָ
חֲבִילֵי זְמוּרוֹת וְשִׂרְפוּהָ.
אָמְרוּ לוֹ, מִפְּנֵי שְׁלֵא הָיָה בֵּית דִּין שֶׁל אוֹתָהּ שָׁעָה בְּקִי:

פרק ז – משנה ג

מִצּוֹת הַנְּהַרְגִים, הָיוּ מְתִיזִין אֶת רֵאשׁוֹ בְּסִיף כְּדָרֵךְ שֶׁהַמְּלָכוֹת עוֹשֶׂה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, נוֹוֹל הוּא זֶה, אֶלָּא מְנִיחִין אֶת רֵאשׁוֹ עַל הַסֵּדוֹן וְקוֹצֵץ
בְּקוֹפִיץ. אָמְרוּ לוֹ, אִין מִיתָה מְנוּלָת מוֹז. מִצּוֹת הַנְּחַנְקִין, הָיוּ מְשַׁקְעִין
אוֹתוֹ בְּזָבֵל עַד אֲרַכְבוֹתָיו וְנוֹתְנִין סוּדָר קָשָׁה לְתוֹךְ הָרֶכֶה וְכוֹרֵךְ עַל
צְוָארוֹ, זֶה מוֹשֵׁךְ אֶצְלוֹ וְזֶה מוֹשֵׁךְ אֶצְלוֹ, עַד שֶׁנִּפְשׁוּ יוֹצְאָה:

סנהדרין ז:ז – ז:ז

פרק ז – משנה ד

אלו הן הנסקליו, הבא על האם, ועל אשת האב, ועל הכלה, ועל הזכור, ועל הבהמה, והאשה המביאה את הבהמה, והמגדף, והעובד עבודה זרה, והנותן מזרעו למלך, ובעל אוב וידעוני, והמחלל את השבת, והמקלל אביו ואמו, והבא על נערה המארסה, והמסית, והמדיח, והמכשף, ובן סורר ומורה. הבא על האם, חייב עליה משום אם ומשום אשת אב. **רבי יהודה** אומר, אינו חייב אלא משום האם בלבד. הבא על אשת אב חייב עליה משום אשת אב ומשום אשת איש, בין בחיי אביו בין לאחר מיתת אביו, בין מן הארוסין בין מן הנשואין. הבא על כלתו, חייב עליה משום כלתו ומשום אשת איש, בין בחיי בנו בין לאחר מיתת בנו, בין מן הארוסין בין מן הנשואין. הבא על הזכור ועל הבהמה, והאשה המביאה את הבהמה, אם אדם חטא, בהמה מה חטאת, אלא לפי שבאת לאדם תקלה על ידה, לפיכך אמר הכתוב תסקל. דבר אחר, שלא תהא בהמה עוברת בשוק ויאמרו זו היא שנסקל פלוני על ידה:

פרק ז – משנה ה

המגדף אינו חייב עד שיפרש השם. אמר **רבי יהושע בן קרחה**, בכל יום דנין את העדים בכנוי יפה יוסי את יוסי. נגמר הדין, לא הורגים בכנוי, אלא מוציאים כל אדם לחוץ ושואלים את הגדול שבהן ואומרים לו אמר מה ששמעת בפרוש, והוא אומר, והדינים עומדין על רגליהן וקורעין ולא מאחין. והשני אומר אף אני כמוהו, והשלישי אומר אף אני כמוהו:

פרק ז – משנה ו

העובד עבודה זרה, אחד העובד, ואחד הזובח, ואחד המקטר, ואחד המנסך, ואחד המשתחוה, ואחד המקבלו עליו לאלוה, והאומר לו אלי אתה. אבל המגפף והמנשק והמכבד והמרבץ והמרחיץ, הסך, המלביש והמנעיל, עובר בלא תעשה.

הַנּוֹדֵר בְּשֵׁמוֹ וְהַמְקִים בְּשֵׁמוֹ, עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂה. הַפּוֹעֵר עֲצָמוֹ לְבַעַל פְּעוֹר,
זוֹ הִיא עֲבוֹדָתוֹ. הַזּוֹרֵק אֶבֶן לְמַרְקוּלִים, זוֹ הִיא עֲבוֹדָתוֹ:

פרק ז – משנה ז

הַנּוֹתֵן מִזְרְעוֹ לַמִּלֵּךְ, אֵינוֹ חַיֵּב עַד שְׂיִמְסֹר לַמִּלֵּךְ וַיַּעֲבִיר בְּאֵשׁ.
מָסַר לַמִּלֵּךְ וְלֹא הָעֵבִיר בְּאֵשׁ, הָעֵבִיר בְּאֵשׁ וְלֹא מָסַר לַמִּלֵּךְ, אֵינוֹ חַיֵּב, עַד
שְׂיִמְסֹר לַמִּלֵּךְ וַיַּעֲבִיר בְּאֵשׁ.
בְּעַל אֹב זֶה פֶתוּם הַמְדַבֵּר מִשְׁחִיו, וַיִּדְעוּנִי זֶה הַמְדַבֵּר בְּפִיו, הֲרִי אֱלוֹ
בְּסִקִּילָה, וְהִנְשֹׂאֵל בָּהֶם בְּאַזְהָרָה:

סנהדרין ז:ח – ז:יא

פרק ז – משנה ח

הַמְחַלֵּל אֶת הַשֶּׁבֶת, בְּדָבָר שֶׁחִיְבִין עַל זְדוּנוֹ כָּרַת וְעַל שִׁגְגָתוֹ חֻטָּאת. הַמְקַלֵּל אָבִיו וְאִמּוֹ, אֵינוֹ חִיֵּב עַד שֶׁיִּקְלֵל בְּשֵׁם. קָלֵל בְּכַנּוּי, רַבִּי מֵאִיר מְחִיב וְחֻכְמִים פּוֹטְרִין:

פרק ז – משנה ט

הָבֵא עַל נְעֵרָה הַמְאָרְסָה, אֵינוֹ חִיֵּב עַד שֶׁתֵּהָא נְעֵרָה בְּתוּלָה מֵאָרְסָה וְהֵיא בְּבֵית אָבִיהָ. בָּאוּ עָלֶיהָ שְׁנַיִם, הָרֵאשׁוֹן בְּסִקִּילָה וְהַשֵּׁנִי בְּחֻנֵּק:

פרק ז – משנה י

הַמְסִית, זֶה הַדְּיוּט. הַמְסִית אֶת הַהַדְּיוּט, אָמַר לוֹ יֵשׁ יִרְאֶה בְּמָקוֹם פְּלוֹנִי, כִּד אֹכֶלֶת, כִּד שׁוֹתָה, כִּד מְטִיבָה, כִּד מְרַעָה. כָּל חִיְבֵי מִיתוֹת שֶׁבְּתוֹרָה אֵין מְכַמֵּינִין עֲלֵיהֶם, חוּץ מִזֶּה. אָמַר לְשָׁנַיִם וְהוּ עֵדִיו, מְבִיאִין אוֹתוֹ לְבֵית דִּין וְסוֹקְלִין אוֹתוֹ. אָמַר לְאֶחָד, הוּא אֹמֵר יֵשׁ לִי חֻבְרִים רוֹצִים בְּכֶד. אִם הָיָה עָרוֹם וְאֵינוֹ יָכוֹל לְדַבֵּר בְּפִנְיָהֶם, מְכַמֵּינִין לוֹ עֵדִים אַחֲרֵי הַגָּדֵר, וְהוּא אֹמֵר לוֹ אָמַר מָה שֶׁאִמַּרְתָּ לִּי בִּיחּוּד, וְהֵלָה אֹמֵר לוֹ, וְהוּא אֹמֵר לוֹ הֵיאָד נְנִיחַ אֶת אֱלֵהֵינוּ שֶׁבְּשָׁמַיִם וְנִלְדָּ וְנַעֲבַד עֲצִים וְאַבְנִים. אִם חוֹזֵר בּוֹ, הָרִי זֶה מוֹטֵב. וְאִם אָמַר כֶּד הֵיא חוֹבְתָנוּ וְכֶד יִפֶּה לָנוּ, הָעוֹמְדִין מֵאַחֲרֵי הַגָּדֵר מְבִיאִין אוֹתוֹ לְבֵית דִּין וְסוֹקְלִין אוֹתוֹ. הָאוֹמֵר אֶעֱבַד, אֵלָד וְאֶעֱבַד, נִלְדָּ וְנַעֲבַד. אֲזַבַּח, אֵלָד וְאֲזַבַּח, נִלְדָּ וְנַזְבַּח. אֶקְטִיר, אֵלָד וְאֶקְטִיר, נִלְדָּ וְנַקְטִיר. אֲנַסֵּד, אֵלָד וְאֲנַסֵּד, נִלְדָּ וְנַנְסֵד. אֲשַׁתְּחִוָּה, אֵלָד וְאֲשַׁתְּחִוָּה, נִלְדָּ וְנַשְׁתְּחִוָּה. הַמְדִּיחַ, זֶה הָאוֹמֵר, נִלְדָּ וְנַעֲבַד עֲבוּדָה זָרָה:

פרק ז – משנה יא

הַמְכַשֵּׁף הָעוֹשֶׂה מַעֲשֵׂה חִיָּב, וְלֹא הָאוֹחֵז אֶת הָעֵינַיִם. רַבִּי עֲקִיבָא אֹמֵר מְשׁוּם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, שְׁנַיִם לוקטין קשואין, אֶחָד לוקט פטור וְאֶחָד לוקט חִיָּב, הָעוֹשֶׂה מַעֲשֵׂה חִיָּב, הָאוֹחֵז אֶת הָעֵינַיִם פְּטוּר:

סנהדרין ח:א – ח:ד

פרק ח – משנה א

בן סוֹרֵר וּמוֹרֶה, מֵאִימְתֵי נַעֲשֶׂה בֶן סוֹרֵר וּמוֹרֶה, מִשִּׁיבִיא שְׁתֵּי שְׁעָרוֹת
וְעַד שִׁיקִיף זָקוֹן, הַתְּחַתּוֹן וְלֹא הָעֲלִיוֹן, אֶלֶּא שֶׁדִּבְּרוּ חֲכָמִים בְּלִשׁוֹן נִקְיָה,
שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים כ"א), כִּי יִהְיֶה לְאִישׁ בֶּן, בֶּן וְלֹא בֵת, בֶּן וְלֹא אִישׁ.
הַקְטָן פְּטוֹר, שֶׁלֹּא בָּא לְכָלֵל מִצּוֹת:

פרק ח – משנה ב

מֵאִימְתֵי חֵיב, מִשִּׁיאֲכַל טְרֵטִימָר בְּשֵׁר וְיִשְׁתֶּה חֲצִי לֶג יַיִן הָאִיטְלָקִי.
רְבִי יוֹסִי אֹמֵר, מִנֵּה בְשֵׁר וְלֶג יַיִן. אֶכֶל בְּחִבּוּרַת מִצּוּהָ, אֶכֶל בְּעִבּוּר
הַחֲדָשׁ, אֶכֶל מִעֵשֶׂר שְׁנֵי בִירוּשָׁלַיִם, אֶכֶל נִבְלוֹת וּטְרֵפוֹת, שְׁקָצִים
וְרִמְשִׁים, אֶכֶל טֶבֶל וּמִעֵשֶׂר רֵאשׁוֹן שֶׁלֹּא נִטְלָה תְרוּמָתוֹ וּמִעֵשֶׂר שְׁנֵי
וְהַקֶּדֶשׁ שֶׁלֹּא נִפְדּוּ, אֶכֶל דָּבָר שֶׁהוּא מִצּוּהָ וְדָבָר שֶׁהוּא עֵבֶרָה, אֶכֶל כֹּל
מִמֶּנּוּ וְלֹא אֶכֶל בְּשֵׁר, שְׁתֶּה כֹל מִשְׁקָה וְלֹא שְׁתֶּה יַיִן, אִינּוּ נַעֲשֶׂה בֶן סוֹרֵר
וּמוֹרֶה, עַד שִׁיאֲכַל בְּשֵׁר וְיִשְׁתֶּה יַיִן, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים כ"א) זֹלֶל וְסָבָא.
וְאִף עַל פִּי שְׂאִין רְאִיָּה לְדָבָר, זָכָר לְדָבָר, שֶׁנֶּאֱמַר (מִשְׁלֵי כ"ג) אֵל תְּהִי
בְּסָבָאֵי יַיִן בּוֹזְלֵי בְשֵׁר לָמוֹ:

פרק ח – משנה ג

גָּנַב מִשְׁל אָבִיו וְאָכַל בְּרִשׁוֹת אָבִיו, מִשְׁל אַחֲרִים וְאָכַל בְּרִשׁוֹת אַחֲרִים,
מִשְׁל אַחֲרִים וְאָכַל בְּרִשׁוֹת אָבִיו, אִינּוּ נַעֲשֶׂה בֶן סוֹרֵר וּמוֹרֶה, עַד שִׁיִּגְנַב
מִשְׁל אָבִיו וְיִאֲכַל בְּרִשׁוֹת אַחֲרִים. רְבִי יוֹסִי בֵר רְבִי יְהוּדָה אֹמֵר, עַד
שִׁיִּגְנַב מִשְׁל אָבִיו וּמִשְׁל אָמוֹ:

פרק ח – משנה ד

הִזָּה אָבִיו רוֹצֵה וְאָמוֹ אִינָּה רוֹצֵה, אָבִיו אִינּוּ רוֹצֵה וְאָמוֹ רוֹצֵה, אִינּוּ
נַעֲשֶׂה בֶן סוֹרֵר וּמוֹרֶה, עַד שִׁיְהוּ שְׁנֵיהֶם רוֹצִים.
רְבִי יְהוּדָה אֹמֵר, אִם לֹא הִיְתָה אָמוֹ רְאוּיָה לְאָבִיו, אִינּוּ נַעֲשֶׂה בֶן סוֹרֵר
וּמוֹרֶה.

הָיָה אֶחָד מֵהֶם גִּדָּם אוֹ חֲגֵר אוֹ אֵלֶם אוֹ סוּמָא אוֹ חֲרָשׁ, אִינּוּ נַעֲשֶׂה בֶן
סוֹדֵר וּמוֹרָה, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים כ"א) וְתִפְשׂוּ בּוֹ אֲבִיו וְאִמּוֹ, וְלֹא גִדְּמִין.
וְהוֹצִיאוּ אֹתוֹ, וְלֹא חֲגָרִין. וְאָמְרוּ, וְלֹא אֲלֵמִין. בְּנֵנוּ זֶה, וְלֹא סוּמִין.
אִינּוּ שָׁמַע בְּקִלְנוּ, וְלֹא חֲרָשִׁין. מִתְרִין בּוֹ בְּפָנֵי שְׁלֹשָׁה וּמִלְקִין אוֹתוֹ.
חֲזֹר וְקִלְקַל, נִדוֹן בְּעֲשָׂרִים וּשְׁלֹשָׁה. וְאִינּוּ נִסְקַל עַד שֶׁיְהִי שֵׁם שְׁלֹשָׁה
הָרֵאוֹנוּ, שֶׁנֶּאֱמַר (שֵׁם) בְּנֵנוּ זֶה, זֶהוּ שְׁלָקָה בְּפָנֵיכֶם.
בְּרַח עַד שְׁלֹשָׁה נִגְמַר דִּינוֹ וְאַחַר כֶּדֶד הַקִּיף זָקוֹן הַתְּחִתּוֹן, פְּטוֹר.
וְאִם מוֹשְׁנֵגְמַר דִּינוֹ בְּרַח וְאַחַר כֶּדֶד הַקִּיף זָקוֹן הַתְּחִתּוֹן, חַיֵּב:

סנהדרין ח:ה – ט:א

פרק ח – משנה ה

בן סורר ומורה נדון על שם סופו, ימות זכאי ואל ימות חייב, שמיתתו של רשעים הנאה להו והנאה לעולם, ולצדיקים, רע להו ורע לעולם. יין ושנה לרשעים, הנאה להו והנאה לעולם, ולצדיקים, רע להו ורע לעולם. פזור לרשעים, הנאה להו והנאה לעולם, ולצדיקים, רע להו ורע לעולם. פנוס לרשעים, רע להו ורע לעולם, ולצדיקים, הנאה להו והנאה לעולם. שקט לרשעים, רע להו ורע לעולם, ולצדיקים, הנאה להו והנאה לעולם:

פרק ח – משנה ו

הבא במחתרת נדון על שם סופו. היה בא במחתרת ושבר את החבית, אם יש לו דמים, חייב. אם אין לו דמים, פטור:

פרק ח – משנה ז

ואלו הן שמצילין אותן בנפשו, הרודף אחר חברו להרגו, אחר הזכור ואחר הנערה המארסה. אבל הרודף אחר בהמה, והמחלל את השבת והעובד עבודה זרה, אין מצילין אותן בנפשו:

פרק ט – משנה א

ואלו הן הנשרפין, הבא על אשה ובתה, ובת כהן שזנתה. יש בכלל אשה ובתה, בתו, ובת בתו, ובת בנו, ובת אשתו, ובת בתה, ובת בנה, חמותו, ואם חמותו, ואם חמיו. ואלו הן הנהרגים, הרוצח ואנשי עיר הנדחת. רוצח שהכה את רעהו באבן או בברזל, וכבש עליו לתוך המים או לתוך האור ואינו יכול לעלות משם, ומת, חייב. דחפו לתוך המים או לתוך האור ויכול לעלות משם, ומת, פטור. שסה בו את הכלב, שסה בו את הנחש, פטור. השיך בו את הנחש, רבי יהודה מחייב, וחכמים פוטרין.

הַמִּנְכָּה אֶת חֵבְרוֹ בֵּין בְּאֶבֶן בֵּין בְּאֶגְרוֹף וְאֶמְדוּהוּ לְמִיתָהּ, וְהַקֵּל מִמָּה שֶׁהָיָה
וּלְאַחַר מִכָּאן הַכְּבִיד וְמֵת, חֵיב. רַבִּי נַחֲמִיָּה אֹמֵר, פְּטוֹר, שְׂרָגְלִים לְדָבָר:

סנהדרין ט:ב – ט:ה

פרק ט – משנה ב

נִתְּפוֹן לְהַרְגֵּ אֶת הַבְּהֵמָה וְהָרַג אֶת הָאָדָם, לְנִכְרֵי וְהָרַג אֶת יִשְׂרָאֵל, לְנִפְלִים, וְהָרַג בֶּן קִימָא, פְּטוֹר. נִתְּפוֹן לְהַפּוֹתוֹ עַל מִתְּנָיו וְלֹא הָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית עַל מִתְּנָיו וְהִלְכָה לָהּ עַל לְבוֹ וְהָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית עַל לְבוֹ, וְמַת, פְּטוֹר. נִתְּפוֹן לְהַפּוֹתוֹ עַל לְבוֹ וְהָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית עַל לְבוֹ וְהִלְכָה לָהּ עַל מִתְּנָיו וְלֹא הָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית עַל מִתְּנָיו, וְמַת, פְּטוֹר. נִתְּפוֹן לְהַפּוֹת אֶת הַגְּדוֹל וְלֹא הָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית הַגְּדוֹל וְהִלְכָה לָהּ עַל הַקָּטָן וְהָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית אֶת הַקָּטָן, וְמַת, פְּטוֹר. נִתְּפוֹן לְהַפּוֹת אֶת הַקָּטָן וְהָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית אֶת הַקָּטָן וְהִלְכָה לָהּ עַל הַגְּדוֹל וְלֹא הָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית אֶת הַגְּדוֹל, וְמַת, פְּטוֹר. אֲבָל נִתְּפוֹן לְהַפּוֹת עַל מִתְּנָיו וְהָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית עַל מִתְּנָיו וְהִלְכָה לָהּ עַל לְבוֹ, וְמַת, חַיֵּב. נִתְּפוֹן לְהַפּוֹת אֶת הַגְּדוֹל וְהָיָה בָּהּ כְּדֵי לְהַמִּית אֶת הַגְּדוֹל וְהִלְכָה לָהּ עַל הַקָּטָן, וְמַת, חַיֵּב.

רבי שמעון אומר, אִפְלוּ נִתְּפוֹן לְהַרְגֵּ אֶת זֶה וְהָרַג אֶת זֶה, פְּטוֹר:

פרק ט – משנה ג

רוֹצֵחַ שֶׁנִּתְּעַרַב בְּאַחֲרִים, כֵּלָן פְּטוּרִין. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, כּוֹנְסִין אוֹתָן לְכַפֵּה. כָּל חַיֵּב מִיתוֹת שֶׁנִּתְּעַרְבוּ זֶה בְּזֶה, גְּדוּנִין בְּקִלָּה. הַנִּסְקָלִין בְּנִשְׂרָפִין, רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, גְּדוּנִין בְּסִקִּילָה, שֶׁהַשְּׂרָפָה חֲמוּרָה. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, גְּדוּנִין בְּשְׂרָפָה, שֶׁהַסִּקִּילָה חֲמוּרָה. אָמַר לָהֶן **רבי שמעון**, אֵלּוּ לֹא הָיְתָה שְׂרָפָה חֲמוּרָה, לֹא נִתְּנָה לְבֵית כְּהֵן שְׁזַנְתָּה. אָמְרוּ לוֹ, אֵלּוּ לֹא הָיְתָה סִקִּילָה חֲמוּרָה, לֹא נִתְּנָה לְמַגִּדֵף וְלְעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה. הַנְּהָרְגִין בְּנִחְנְקִין, **רבי שמעון** אוֹמֵר, בְּסִיף. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, בְּחֻנֵּק:

פרק ט – משנה ד

מִי שֶׁנִּתְּחַיֵּב בְּשֵׁתֵי מִיתוֹת בֵּית דִּין, נִדוֹן בְּחֲמוּרָה. עֶבֶר עֲבָרָה שֶׁנִּתְּחַיֵּב בָּהּ שְׁתֵּי מִיתוֹת, נִדוֹן בְּחֲמוּרָה. **רבי יוסי** אוֹמֵר, נִדוֹן בְּזָקָה הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁבָּאָה עָלָיו:

פרק ט - משנה ה

מי שְלָקָה וְשָׁנָה, בֵּית דִּין מְכַנְּסִים אוֹתוֹ לְכַפָּה וּמֵאֲכִילִין אוֹתוֹ שְׁעָרִין עַד
שְׁכָרְסוֹ מִתְבַּקְּעֵת.
הַהוֹרֵג נֶפֶשׁ שְׁלֵא בְעֵדִים, מְכַנְּסִין אוֹתוֹ לְכַפָּה וּמֵאֲכִילִין אוֹתוֹ לְחֶם צָר
וּמִים לְחָץ:

סנהדרין טו – יג

פרק ט – משנה ו

הגונב את הקסוה והמקלל בקוסם והבועל ארמית, קנאין פוגעין בו. כהן ששמש בטמאה, אין אהיו הכהנים מביאין אותו לבית דין, אלא פרחי כהנה מוציאין אותו חוץ לעזרה ומפציעין את מחו בגזירין. זר ששמש במקדש, רבי עקיבא אומר, בחנק. וחקמים אומרים, בידי שמים:

פרק י – משנה א

כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא, שנאמר (ישעיה ס) ועמד כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר. ואלו שאין להם חלק לעולם הבא, האומר אין תחית המתים מן התורה, ואין תורה מן השמים, ואפיקורס. רבי עקיבא אומר, אף הקורא בספרים החיצונים, והלוחש על המכה ואומר (שמות טו) כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רפאך. אבא שאול אומר, אף ההוגה את השם באותיותיו:

פרק י – משנה ב

שלשה מלכים וארבעה הדיוטות אין להם חלק לעולם הבא. שלשה מלכים, ירבעם, אחאב, ומנשה. רבי יהודה אומר, מנשה יש לו חלק לעולם הבא, שנאמר (דברי הימים ב לג) ויתפלל אליו ויעתר לו וישמע תחנונו וישיבהו ירושלים למלכותו. אמרו לו, למלכותו השיבו ולא לחיי העולם הבא השיבו. ארבעה הדיוטות, בלעם, ודואג, ואחיתפל, וגחזי:

פרק י – משנה ג

דור המבול אין להם חלק לעולם הבא ואין עומדין בדין, שנאמר (בראשית ו) לא ידון רוחי באדם לעלם, לא דין ולא רוח.

דֹר הַפְּלָגָה אִין לָהֶם חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא, שְׁנֵאמַר (בראשית יא) וַיִּפֶץ ה' אֶתְּם מִשָּׁם עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ. וַיִּפֶץ ה' אֶתְּם, בְּעוֹלָם הַזֶּה. וּמִשָּׁם הִפִּיץ ה' לְעוֹלָם הַבָּא.

אֲנָשֵׁי סְדוֹם אִין לָהֶם חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא, שְׁנֵאמַר (שם יג) וְאֲנָשֵׁי סְדוֹם רָעִים וְחַטָּאִים לֵה' מְאֹד. רָעִים בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְחַטָּאִים, לְעוֹלָם הַבָּא. אָבֵל עוֹמְדִין בְּדִין. **רַבִּי נַחֲמִיָּה** אוֹמֵר, אֵלוּ וְאֵלוּ אִין עוֹמְדִין בְּדִין, שְׁנֵאמַר (תהלים א) עַל כֵּן לֹא יִקְמוּ רָשָׁעִים בְּמִשְׁפָּט וְחַטָּאִים בְּעֵדֶת צְדִיקִים. עַל כֵּן לֹא יִקְמוּ רָשָׁעִים בְּמִשְׁפָּט, זֶה דוֹר הַמְּבֹול. וְחַטָּאִים בְּעֵדֶת צְדִיקִים, אֵלוּ אֲנָשֵׁי סְדוֹם. אָמְרוּ לוֹ, אֵינָם עוֹמְדִים בְּעֵדֶת צְדִיקִים אָבֵל עוֹמְדִין בְּעֵדֶת רָשָׁעִים.

מְרַגְלִים אִין לָהֶם חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא, שְׁנֵאמַר וַיִּמְתּוּ הָאֲנָשִׁים מוֹצְאֵי דְבַת הָאָרֶץ רָעָה בְּמַגְפָּה לְפָנֵי ה' (במדבר יד). וַיִּמְתּוּ, בְּעוֹלָם הַזֶּה. בְּמַגְפָּה, בְּעוֹלָם הַבָּא.

דוֹר הַמְּדַבֵּר אִין לָהֶם חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא וְאִין עוֹמְדִין בְּדִין, שְׁנֵאמַר (שם) בְּמַדְבַּר הַזֶּה יִתְּמוּ וְשָׁם יִמְתּוּ, דְּבָרֵי **רַבִּי עֲקִיבָא**. **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר** אוֹמֵר, עֲלִיהֶם הוּא אוֹמֵר (תהלים נ) אֶסְפוּ לִי חֲסִידֵי כְרָתֵי בְרִיתִי עָלַי זָבַח.

עֵדֶת קָרוֹחַ אֵינָה עֵתִידָה לְעֹלוֹת, שְׁנֵאמַר (במדבר טז) וַתִּכַּס עֲלֵיהֶם הָאָרֶץ, בְּעוֹלָם הַזֶּה, וַיֵּאבְדוּ מִתּוֹךְ הַקְּהָל, לְעוֹלָם הַבָּא, דְּבָרֵי **רַבִּי עֲקִיבָא**. **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר** אוֹמֵר, עֲלֵיהֶם הוּא אוֹמֵר (שמואל א ב) ה' מְמִית וּמְחִיָּה מוֹרִיד שָׁאוֹל וַיַּעַל.

עֲשֶׂרֶת הַשְּׁבֻטִים אֵינָן עֵתִידִין לַחֲזוֹר, שְׁנֵאמַר (דברים כט) וַיִּשְׁלַח אֶל אָרֶץ אַחֲרַת פְּיֹם הַזֶּה, מֵה הַיּוֹם הַזֶּה הוֹלֵךְ וְאֵינֹ חוֹזֵר, אִף הֵם הוֹלְכִים וְאֵינָם חוֹזְרִים, דְּבָרֵי **רַבִּי עֲקִיבָא**.

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, פְּיֹם הַזֶּה, מֵה הַיּוֹם מֵאֲפִיל וּמֵאִיר, אִף עֲשֶׂרֶת הַשְּׁבֻטִים שְׁאֵפֵל לָהֶן, כִּד עֵתִיד לְהֵאִיר לָהֶן:

סנהדרין יד – יא:א

פרק י – משנה ד

אנשי עיר הנדחת אין להו חלק לעולם הבא, שנאמר (שם יג) יצאו אנשים בני בליעל מקרבך וידיחו את ישבי עירם. ואינו נהרגים עד שיהיו מדיחיה מאותה העיר ומאותו השבט, ועד שידח רבה, ועד שדיחום אנשים.

הדיחום נשים וקטנים או שהדח מעוטה או שהיו מדיחיה חוצה לה, הרי אלו כידים. וצריכין שני עדים והתראה לכל אחד ואחד. זה חמר בידיים במרבים, שהידיים בסקילה, לפיכך ממונם פלט. והמרבים בסיף, לפיכך ממונם אבד:

פרק י – משנה ה

הכה תכה את וגו' (דברים יג). החמרת והגמלת העוברת ממקום למקום, הרי אלו מצילין אותה.

החרם אתה ואת כל אשר בה ואת בהמתה לפי חרב (שם), מכאן אמרו נכסי צדיקים שבתוכה אובדין, שבחוצה לה פלטין.

ושל רשעים, בין שבתוכה בין שבחוצה לה, הרי אלו אובדין:

פרק י – משנה ו

ואת כל שללה תקבץ אל תוך רחבה וגו' (דברים יג). אם אין לה רחוב, עושין לה רחוב. הנה רחובה חוצה לה, כונסין אותה לתוכה.

ושרפת באש את העיר ואת כל שללה כליל לה' אלהיך (שם).

שללה, ולא שלל שמים. מכאן אמרו, ההקדשות שבה יפדו, ותרומות ירקבו, מעשר שני וכתבי הקדש יגנוזו. כליל לה' אלהיך, אמר **רבי שמעון**, אמר הקדוש ברוד הוא, אם אתם עושים דין בעיר הנדחת, מעלה אני עליכם כאלו אתם מעלין עולה כליל לפני.

והיתה תל עולם לא תבנה עוד (דברים יג), לא תעשה אפלו גנות ופרדסים, דברי **רבי יוסי הגלילי** **רבי עקיבא** אומר, לא תבנה עוד, לכמו שהיתה אינה נבנית, אבל נעשית היא גנות ופרדסים. ולא ידבק בידך מאומה מן החרם (שם), שכל זמן שהרשעים בעולם, חרון אף בעולם. אבדו רשעים מן העולם, נסתלק חרון אף מן העולם:

וְאֵת כָּל שְׁלָלָה תִּקְבֹּץ אֶל תּוֹךְ רְחוּבָה וְגו' (דברים יג). אִם אֵין לָהּ רְחוּב, עוֹשִׂין לָהּ רְחוּב. הִיא רְחוּבָה חוּצָה לָהּ, כּוֹנְסִין אוֹתוֹ לְתוֹכָהּ. וְשֹׂרֶפֶת בְּאֵשׁ אֶת הָעִיר וְאֵת כָּל שְׁלָלָה כְּלִיל לָהּ אֱלֹהֶיךָ (שם). שְׁלָלָה, וְלֹא שְׁלָל שְׂמִימִים. מִכָּאן אָמְרוּ, הֵקֵדְשׁוֹת שְׂבָה יִפְדּוּ, וְתִרְוּמוֹת יִרְקְבוּ, מִעֲשֶׂר שְׁנֵי וְכֹתְבֵי הַקֶּדֶשׁ יִגְזֹזוּ. כְּלִיל לָהּ אֱלֹהֶיךָ, אָמַר **רַבִּי שְׁמַעוֹן**, אָמַר הַקֶּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא, אִם אַתֶּם עוֹשִׂים דִּין בְּעִיר הַנִּדְחָת, מִעֲלָה אֲנִי עֲלֵיכֶם כְּאֵלוֹ אַתֶּם מְעַלִּין עוֹלָה כְּלִיל לְפָנַי. וְהִיתָה תֵּל עוֹלָם לֹא תִבְנֶה עוֹד (דברים יג), לֹא תַעֲשֶׂה אֶפְלוֹ גִּנּוֹת וּפְרִדָּסִים, דְּבָרֵי **רַבִּי יוֹסִי הַגְּלִילִי**. **רַבִּי עֲקִיבָא** אָמַר, לֹא תִבְנֶה עוֹד, לְכֻמוֹ שֶׁהִיתָה אֵינָה נְבִינִית, אָבֵל נַעֲשִׂית הִיא גִּנּוֹת וּפְרִדָּסִים. וְלֹא יִדְבֹק בְּיָדֶיךָ מְאוּמָה מִן הַחֶרֶם (שם), שְׁכַל זְמַן שֶׁהִרְשָׁעִים בְּעוֹלָם, חָרוֹן אֵף בְּעוֹלָם. אֲבָדוּ רְשָׁעִים מִן הָעוֹלָם, נִסְתַּלַּק חָרוֹן אֵף מִן הָעוֹלָם:

סנהדרין יא:ב – יא:ה

פרק יא – משנה ב

זָקוּן מְמָרָא עַל פִּי בֵּית דִּין, שְׁנֵאמַר (שם יז) כִּי יִפְּלֵא מִמֶּנּוּ דְּבַר לְמִשְׁפָּט וְגו'. שְׁלֹשָׁה בְּתֵי דִינִין הֵיוּ שָׁם, אֶחָד יוֹשֵׁב עַל פֶּתַח הַר הַבַּיִת, וְאֶחָד יוֹשֵׁב עַל פֶּתַח הָעֶזְרָה, וְאֶחָד יוֹשֵׁב בְּלִשְׁכַּת הַגְּזִית. בָּאִים לְזֶה שְׁעַל פֶּתַח הַר הַבַּיִת, וְאוֹמֵר, כֶּךָ דְרִשְׁתִּי וְכֶךָ דְרִשׁוּ חֲבֵרִי, כֶּךָ לְמִדְתֵּי וְכֶךָ לְמִדּוֹ חֲבֵרִי. אִם שָׁמְעוּ, אוֹמְרִים לָהֶם. וְאִם לֹא, בָּאִין לָהֶם לְאוֹתָן שְׁעַל פֶּתַח הָעֶזְרָה, וְאוֹמֵר, כֶּךָ דְרִשְׁתִּי וְכֶךָ דְרִשׁוּ חֲבֵרִי, כֶּךָ לְמִדְתֵּי וְכֶךָ לְמִדּוֹ חֲבֵרִי. אִם שָׁמְעוּ, אוֹמְרִים לָהֶם. וְאִם לֹא, אֵלּוּ וְאֵלּוּ בָּאִים לְבֵית דִּין הַגָּדוֹל שֶׁבְּלִשְׁכַּת הַגְּזִית, שְׁמַמְנוּ יוֹצֵאת תּוֹרָה לְכֹל יִשְׂרָאֵל, שְׁנֵאמַר (שם) מִן הַמְּקוֹם הַהוּא אֲשֶׁר יִבְחַר ה'. חֲזַר לְעִירוֹ וְשָׁנָה וְלָמַד כְּדָרְךָ שֶׁהָיָה לְמַד, פְּטוֹר. וְאִם הוֹרָה לַעֲשׂוֹת, חֲזַב, שְׁנֵאמַר (שם) וְהָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה בְּזִדּוֹן, אֵינּוּ חֲזַב עַד שִׁיּוּרָה לַעֲשׂוֹת. תְּלַמִּיד שֶׁהוֹרָה לַעֲשׂוֹת, פְּטוֹר, נִמְצָא חֲמִירוֹ קָלוּ:

פרק יא – משנה ג

חֲמִיר בְּדַבְרֵי סוֹפְרִים מִבְּדַבְרֵי תּוֹרָה, הָאוֹמֵר אֵין תְּפִלִּין, כִּדִּי לַעֲבֹר עַל דְּבַרֵי תּוֹרָה, פְּטוֹר. חֲמִשָּׁה טוֹטְפוֹת, לְהוֹסִיף עַל דְּבַרֵי סוֹפְרִים, חֲזַב:

פרק יא – משנה ד

אֵין מְמִיתִין אוֹתוֹ לֹא בְּבֵית דִּין שֶׁבְּעִירוֹ וְלֹא בְּבֵית דִּין שֶׁבְּיַבְנָה, אֶלּא מְעַלִּין אוֹתוֹ לְבֵית דִּין הַגָּדוֹל שֶׁבִּירוּשָׁלַיִם, וּמְשַׁמְרִין אוֹתוֹ עַד הַרְגֵּל וּמְמִיתִין אוֹתוֹ בְּרֵגֶל, שְׁנֵאמַר (דברים יז) וְכֹל הָעָם יִשְׁמְעוּ וַיִּרְאוּ וְלֹא יִזְדוּן עוֹד, דְּבַרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. רַבִּי יְהוּדָה, אוֹמֵר, אֵין מְעַנִּין אֶת דֵּינּוֹ שֶׁל זֶה, אֶלּא מְמִיתִין אוֹתוֹ מִיָּד, וְכוֹתְבִין וְשׁוֹלְחִין שְׁלוּחִים בְּכֹל הַמְּקוֹמוֹת, אִישׁ פְּלוֹנִי בֶן אִישׁ פְּלוֹנִי נִתְחַיֵּב מִיתָה בְּבֵית דִּין:

פרק יא – משנה ה

נְבִיא הַשֶּׁקֶר הַמִּתְנַבֵּא עַל מָה שֶׁלֹּא שָׁמַע וּמָה שֶׁלֹּא נֶאֱמַר לוֹ, מִיתַתּוּ בְיַדִּי אָדָם.

אָבֵל הַכּוֹבֵשׁ אֶת נְבוֹאָתוֹ, וְהַמּוֹתֵר עַל דְּבָרֵי נְבִיא, וְנְבִיא שֶׁעָבַר עַל דְּבָרֵי עֲצֻמוֹ, מִיתַתּוּ בְיַדִּי שָׁמַיִם, שֶׁנֶּאֱמַר (שם יח) אֲנֹכִי אֲדַרֵּשׁ מַעְמוֹ:

סנהדרין י"א – מכות א:ג

פרק יא – משנה ו

המתנבא בשם עבודה זרה ואומר, כִּד אִמְרָה עֲבוּדָה זָרָה, אִפְלוּ כִּוּן אֶת הַהֲלָכָה, לְטַמֵּא אֶת הַטָּמֵא וּלְטַהֵר אֶת הַטָּהוֹר.
הָבֵא עַל אִשֶׁת אִישׁ, כִּיּוֹן שֶׁנִּכְנְסָה לְרִשּׁוֹת הַבַּעַל לְנִשְׂוֹאִין אִף עַל פִּי שְׁלֵא נִבְעָלָה, הָבֵא עָלֶיהָ הָרִי זֶה בְּחֶנֶק.
וְזוּמְמֵי בֵּת כֹּהֵן וּבּוֹעֵלָה, שֶׁכָּל הַזּוּמְמִין מְקַדְּמִין לְאוֹתָהּ מִיָּתָהּ, חוּץ מִזּוּמְמֵי בֵּת כֹּהֵן וּבּוֹעֵלָה:

הדרן עלך מסכת סנהדרין

מסכת מכות

פרק א – משנה א

כִּיצַד הָעֵדִים נֶעֱשִׂים זוּמְמִין, מְעִידִין אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁהוּא בֶּן גְּרוּשָׁה אוֹ בֶּן חִלּוּצָה, אִין אוֹמְרִים יַעֲשֶׂה זֶה בֶּן גְּרוּשָׁה אוֹ בֶּן חִלּוּצָה תַּחֲתָיו, אֲלֵא לּוֹקָה אַרְבָּעִים. מְעִידִין אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁהוּא חֵיב לְגִלוֹת, אִין אוֹמְרִים יִגְלֶה זֶה תַּחֲתָיו, אֲלֵא לּוֹקָה אַרְבָּעִים.
מְעִידִין אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁגֵּרַשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וְלֹא נָתַן לָהּ כְּתוּבָתָהּ, וְהֵלֵא בֵּין הַיּוֹם וּבֵין לְמִוֶּחֶר סוּפוֹ לָתֵן לָהּ כְּתוּבָתָהּ, אוֹמְדִין כְּמָה אָדָם רוֹצֶה לָתֵן בְּכְתוּבָתָהּ שֶׁל זוֹ, שֶׁאִם נִתְאַלְמְנָה אוֹ נִתְגַּרְשָׁה, וְאִם מוֹתָה יִירָשְׁנָה בַּעֲלָהּ.
מְעִידִין אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁהוּא חֵיב לְחַבְּרוֹ אֶלְף זוֹז עַל מְנַת לָתֵן לוֹ מִכָּאן וְעַד שְׁלֹשִׁים יוֹם, וְהוּא אוֹמֵר מִכָּאן וְעַד עֶשֶׂר שָׁנִים, אוֹמְדִין כְּמָה אָדָם רוֹצֶה לָתֵן וְיִהְיוּ בִּידוֹ אֶלְף זוֹז, בֵּין נוֹתֵן מִכָּאן וְעַד שְׁלֹשִׁים יוֹם, בֵּין נוֹתֵן מִכָּאן וְעַד עֶשֶׂר שָׁנִים:

פרק א – משנה ב

מְעִידִין אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁחֵיב לְחַבְּרוֹ מְאֵתִים זוֹז, וְנִמְצְאוּ זוּמְמִין, לּוֹקִין וּמְשַׁלְּמִין, שְׁלֵא הַשֵּׁם הַמְּבִיאוֹ לְיַדֵּי מְכוֹת, מְבִיאוֹ לְיַדֵּי תְּשֻׁלוּמִין, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, כָּל הַמְּשַׁלֵּם אִינוֹ לּוֹקָה:

פרק א – משנה ג

מְעִידֵינִי אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁהוּא חַיֵּב מִלְּקוֹת אַרְבָּעִים, וְנִמְצְאוּ זוֹמְמִין,
לוֹקֵין שְׂמֹנִים, מִשּׁוּם לֹא תַעֲנֶה בְּרַעַךְ עַד שֶׁקָּר (שְׁמוֹת כ), וּמִשּׁוּם
וְעֲשִׂיתֶם לוֹ כְּאֲשֶׁר זָמַם (דְּבָרִים יט), דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, אֵינֶן לוֹקֵין אֶלָּא אַרְבָּעִים. מְשֻׁלְּשִׁין בְּמִמוֹן וְאֵין מְשֻׁלְּשִׁין
בְּמִכּוֹת.

כִּי צַד, הֶעֱיִדוּהוּ שֶׁהוּא חַיֵּב לְחַבְּרוֹ מֵאֲתֵימ זֶזוּ, וְנִמְצְאוּ זוֹמְמִין, מְשֻׁלְּשִׁין
בִּינֵיהֶם. אָבֵל אִם הֶעֱיִדוּהוּ שֶׁהוּא חַיֵּב מִלְּקוֹת אַרְבָּעִים, וְנִמְצְאוּ זוֹמְמִין,
כֹּל אֶחָד וְאֶחָד לּוֹקֶה אַרְבָּעִים: